

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Indenrigs- og sundhedsministeren har fra starten ikke bare af debatten i dag, men også i dem, vi har haft tidligere, meget stærkt betonet det enkelte kommunalbestyrelsesmedlems ansvar. Jeg er selvfølgelig fuldstændig enig med indenrigs- og sundhedsministeren i, at der hviler et ansvar på hver enkelt.

Men jeg synes alligevel, at indenrigs- og sundhedsministeren flytter et ansvar over på mindretalspolitikere, som det kan være svært for dem at løfte. Og sammenligningen her ind til Folketinget mener jeg ikke holder. Altså vi har jo været så gode ved os selv og hinanden, at vi har sørget for, at vi har et selvstændigt og ganske stærkt og dygtigt embedsapparat her i Folketinget, samtidig med at der også stilles midler til rådighed for folketingsgrupperne.

Det var derfor, jeg sagde, at jeg også tror, vi bliver nødt til, hvis vi skal styrke det ansvar, at tænke igennem, hvordan vi kan give redskaber til det enkelte kommunalbestyrelsesmedlem.

Jeg nævnte KL og Amtsrådsforeningen dér, hvor man ikke kan hente dem i sin kommune, for det bør mindretalspolitikere også kunne. Men jeg tror, vi har et fælles problem dér.

Er indenrigs- og sundhedsministeren ikke enig i, at også det bør vi i fællesskab finde ud af hvordan vi kan være med til at løse?

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Nu var det ikke mig, men hr. Aage Frandsen, som startede med at drage en parallel til folketingsarbejdet.

Kl. 19.45

Jeg er meget opmærksom på, at der naturligvis er forskelle i vilkårene – jeg tænker ikke bare på lønvilkårene, men også arbejdsvilkårene – mellem at være folketingsmedlem og byrådspolitiker, og det er jo præcis derfor, det nu giver god mening at se på: Hvad er det så samlet set for nogle arbejdsvilkår, kommunalbestyrelsesmedlemmer har? Hvad er kommunalbestyrelsesmedlemmernes reelle muligheder for at bruge den værktøjskasse, der stilles til rådighed?

Jeg skal bestemt ikke give nogen prognose på, hvor det fører hen. Der er jo ikke nogen grund til at spørge eksperter, hvis man på forhånd kender svarene. Men det er en relevant problemstilling.

Jeg er enig i, at sammenligningen selvfølgelig ikke holder fuldt ud, og præcis derfor er det vigtigt at få det kortlagt, også fordi man jo kan kon-

statere – det tør jeg i hvert fald godt konstatere i denne sag – at når vi ser på rækkevidden af de bestemmelser, der er i styrelsesloven omkring handlemuligheder for kommunalpolitikere, har de i hvert fald ikke været brugt sådan helt ud til kanten af de muligheder, der er – før måske nu; det vil vise sig.

Med hensyn til tilsynet synes jeg også, at man allerede nu kan konstatere – og i det ligger der hverken noget fordømmende eller nogen stillingtagen til det i øvrigt – at de muligheder, som lovgivningen giver omkring tidsfrister, sanktioner m.v., i hvert fald heller ikke som et mønster har været brugt. Situationen er altså den, at vi har en lovgivning med nogle spilleregler, vi har så at sige værktøjskasser forskellige steder i systemet, og det er i hvert fald ikke hver dag, man er dykket ned i dem.

Det må jo rejse overvejelser om, hvorvidt der er noget i værktøjsskassen, der er, som det ikke skal være, eller om det er håndværkerne, der bare sådan intuitivt ikke har grebet ud efter de rigtige værktøjer. Der er jo sådan set kun de to muligheder eller kombinationer af dem.

Så jeg er meget enig med hr. Ole Stavad i, at det nu er fornuftigt fremadrettet at bruge energi på at få afdækket: Hvad er de reelle muligheder for at have indseende? Det kan handle om arbejdsvilkår, men det kan måske snarere handle om, hvad det er, man så forpligter kommunalbestyrelsen og embedsværket på at give af oplysninger af egen drift, sådan at man som fritidspolitiker ved siden af sit dagligt arbejde kan møde op i kommunalbestyrelsen uden at være talknuser eller talekspert og så alligevel have føling med, hvad det er for en situation, ens kommune er i eller er ved at bevæge sig ud i.

Jeg skal heller ikke forlænge debatten yderligere. Jeg ser frem til at gå i konstruktiv dialog med Folketingets politiske partier omkring denne problemstilling eller de problemstillinger, som her er rejst, og jeg skal gentage mit tilsagn om, at jeg allerede i morgen vil invitere kommunalordførerne for Folketingets politiske partier til en fortsat drøftelse i ministeriet.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg vedkender gerne, at det var mig, der drog parallellen. Parallellen skulle alene gå på, at man kan være et mindretal og derved uenig i flertallets afgørelser. Det, der er det særlig problematiske her ved at lægge sådan et centreret ansvar på de kommunalpolitikere, der er i